

[Finansministeren.]

ensstemmelse mellem Tjenestemændene og Staten, for at være en Ordning, der viser Imødekommenhed og Forstaaelse fra begge Sider, en Ordning, som ud fra Omstændighederne og Forholdene, saaledes som de ligger, maa siges at være en — det synes jeg i hvert Fald — rimelig og velacceptabel Ordning, set fra Tjenestemændenes Standpunkt.

Samtlige Talere har talt om de samgifte; der er ikke een Ordfører, som ikke har været inde paa dette Problem. Jeg skal derom kun sige det samme, som samtlige Ordførere har sagt, at der er næppe Tvivl om, at der ligger et Problem her. Det havde været rart, om vi havde kunnet løse dette Problem i Øjeblikket, men det er for vidtgaende i sine principielle Konsekvenser til, at dette kan lade sig gøre, altsaa maa det henvises til Lønningskommissionen. Jeg forstaaer, der er fuldstændig Enighed mellem de forskellige ærede Ordførere om dette Standpunkt, og det har ogsaa været det Standpunkt, som jeg for mit Vedkommende har ment at maatte indtage under de Forhandlinger, som forud er blevet ført med Tjenestemændene. Jeg lagde større Vægt paa ved denne Lejlighed at skaffe de ugifte, de, der tidligere kun har faaet $\frac{2}{3}$ af Reguleringsstillægget, det hele Tillæg; jeg tror, at de trænger mest til det. Det kan ikke nytte noget at skjule den Kendsgerning, at hvor der er to Tjenestemænd i samme Familie, er naturligvis Indtægten forholdsvis større end i den Familie, hvor kun een Tjenestemand maa sørge for Familiens Eksistens. Dermed vil jeg ikke sige, at der ikke her ligger et Problem, som for Fremtiden maa søges klaret paa den ene eller anden Vis. Det er mig da ogsaa bekendt, at Lønningskommissionen — hvoraf, saa vidt jeg kan se, en Del af de ærede Ordførere er Medlemmer — allerede tidligere har beskæftiget sig med dette Spørgsmaal, uden at man dog — saa vidt jeg er orienteret — har ment, det var rigtigt selvstændigt at rive dette Problem ud af Sammenhængen og søge det bragt til en Løsning for sig. Jeg mener, at dette Problem trods alt ikke er saa væsentligt som det Problem, der vedrører de ugifte med de ringere Lønninger, dem med den enkelte Løn, de, som har haft saa store Vanskeligheder med at klare de ekstra Omkostninger, som Logi og Pensionat har betydet for dem gennem disse vanskelige Aar og stadigvæk betyder. Jeg mener som de ærede Ordførere, at Spørgsmaalet om

de samgifte maa tages op til Overvejelse i Lønningskommissionen, og saa maa vi for Fremtidens Vedkommende søge en Løsning paa det.

Det vilde gøre mig ondt, om jeg — saaledes som det ærede Medlem Hr. Martin Nielsen mente — skulde være Anledning til en Stigning i Skilsmissernes Antal; det vilde være et uhyggeligt Perspektiv at se for sig, om man skulde være en Slags medvirkende Aarsag til Ødelæggelsen af en Masse gode Hjem. Jeg fortrøster mig imidlertid til, at naar disse Mennesker, trods de Vanskeligheder, de har været ude for, har holdt sammen indtil dette Øjeblik, klarer de vel Skærene ogsaa i Fremtiden.

Jeg takker igen de ærede Ordførere for deres Tilslutning til Lovforslaget.

Westermann: Det forekommer mig, at den højtærede Finansminister, saaledes som han her udtalte sig, ikke rigtig har Forstaaelsen af, hvor store Vanskelighederne er i de allerfleste Tjenestemandshjem. Der er ganske overordentlig store Vanskeligheder med at faa det daglige til at slaa til, ikke mindst fordi, som jeg nævnte før, Garderobe og Indbo er kommet saa langt ned, og der er ikke nogen ledige Penge til at indkøbe nyt. Derfor har jeg ment, at dette Forslag var rimeligt, og jeg synes ikke, det er rigtigt af Finansministeren at sige, at det skulde være en Forløber for vort Valgopraab. Det er min oprigtige Mening, at den rette Maade at hjælpe Tjenestemændene paa, er at give dem et Beløb een Gang for alle i Stedet for at dryppe det ud i en Række Smaaabeløb. De mange maanedlige Reguleringsstillægsporportioner vil aldrig paa samme Maade kunne blive anvendt til at genopbygge, hvad der er gaaet tabt under Krigen, som hvis man faar det tilsvarende Beløb, som de mange Reguleringsstillæg vilde udgøre for et Aar, udbetalt paa een Gang. Saa siger den højtærede Finansminister, at hvis vore Tjenestemænd skulde have 2 000 Kr., vilde det beløbe sig til det svimlende Beløb af ca. 160 Millioner. Jeg har ikke nævnt Tallet 2 000 Kr., og jeg gaar ogsaa ud fra, at det kun var et tilfældigt Tal, Finansministeren faldt ned paa. Det Tal, der har været nævnt af Tjenestemændenes Repræsentanter, var 300 Kr., og hele Beløbet vilde i saa Tilfælde kun andrage en samlet Udgift een Gang for alle for Staten paa 20 Mill. Kr. Jeg kan ikke se, at der er noget som helst forfærdende eller noget, der skulde ryste Statens Økonomi, i een Gang for alle at give Tjenestemændene 20 Millioner.